

“Karakışta Ocak Başında Oturan Yaşlı Adam”

Bir eli yağda, bir eli balda olan insanlara göre, her şeyin böyle gideceği düşüncesiyle hiç kimseye muhtaç olmadan ilelebet böyle yaşanılacağını sanırlar. Oysa ki, bu fani dünyada, insanın bedeni de fani olduğu gibi, sahip olduğu Sağlık, makam, mevki, şöhret, rütbe, yaşanan sevdalar hepsi, hepsi de fanidir. Yaş ilerledikçe bunların her biri de teker teker insanı terk eder. Zenginlik kalsa da artık o çöküntü bedeniyle onu harcama imkânı bulamaz. Yediği bir lokma karşılığında doktorunun verdiği bir sürü hapi yutma zorunda kalırlar.

Peki ahir ömürlerinde yaşlılar en çok neye ve kime ihtiyaç duyarlar?

Küçük bir evde yaşayan kimsesiz yaşlı bir adam vardı. Bir gece ocağın önünde tek başına oturup, ateşin alevlerini seyrederken kapı çalındı. Ve yaşlı adam seslendi. “ Kim o?” Dışarıdan “Aşkın” sesi geldi. “ Ben ‘Aşkım’. Ben geldim.” Adam kıpırdamadı “ Ben artık ihtiyarladım, “Aşka” ihtiyacım kalmadı.” diye seslendi aşka. “ Bundan böyle aşka ihtiyacım yok. Çünkü zamanında yeteri kadar yaşadım.” diye olumsuz cevap verdi. Bir müddet sonra kapı tekrar çalındı. Yaşlı adam sordu: “ Kim o?” “ Zenginlik” dedi dışarıdaki ses. “ Zenginlik geldi.” Yaşlı adamda yine bir telaş yok, yerinden bile kıpırdamayarak cevap verdi. “ Hayatımın sonuna geldim, artık zenginliğe de ihtiyacım kalmadı. Çünkü zenginliğin geçici sefasını sürecektim takatım kalmadı bende. Onun için sana da ihtiyacım kalmadı. Onun için sana da kapımı açamam.” diye cevap verdi. Aradan bir süre

daha vakit geçti ve kapı tekrar çalındı. Yine yaşı adam sordu: “ kim o?” diye bağırdı. “ Dostluk” dedi, dışarıdaki ses. Bunun üzerine yaşı adam, bastonuna yaslanarak yerinden kalktı, kapıyı açtı. Dostluk süzülerek içeri girdiğinde yaşı adamın neşesi yerine geldi. Sanki çok sevdiği oyuncacı kaybedip de oyuncacına kavuşan çocuğun sevinciyle sabahın alaca karanlığına dek geçmişe dönük hatıralarını tazelerler.

Yaşlılık psikolojisini anlatan şair: “ Dostlarla çıktığımız yolda teker teker yalnız kaldık” diyor. Yaşlıların bu yalnızlığını şehirlerin kalabalık cadde ve sokaklarında da görebilirsiniz. Gençler gurup gurup, orta yaşlılar ikişer, üçer gezip tozarken yaşlıların teker teker gezdiğini, parkların bir köşesindeki bankta yalnız otururken görürsünüz. Çünkü şairin deyiimiyle dostlarla beraber çıktığı yolda günden günü yalnızlaşır yaşlılar. Geçenlerde seminerim dolayısıyla gittiğim Konya öğretmen evinde yarım asır önce 200 kişi ile mezun olduğumuz sınıf arkadaşlarımızdan arkaya öğrendiğim kadarıyla 36 kişi kalmış. Onların bir kısmı da şu anda evlerinden çıkamaz haldeler.

Hayata yalnız olarak gelen insan çocukluk, gençlik ve iş hayatında kendini kalabalıklar içinde bulduğu için yalnızlığın ne demek olduğunu bilmiyor. Ama yaş ilerledikçe etrafındakileri de teker teker kaybettikçe insanın en büyük ihtiyaç duyduğu şey dost ve arkadaş ihtiyacı oluyor. Özellikle nefes arkadaşını da kaybeden yaşlıların en çok ihtiyaç duydukları şey, üzüntülerini ve sevinçlerini paylaşabilecek bir dost bulamamaları. Onun için de yaşlılar huzur evlerini gün geçtikçe daha çok tercih eder oldular.

Büyük bir ilin huzur evi yurdu Müdürü olan bir öğrencim anlatmıştı:

“Bir gün yaşlı karı –koca özel şoförün kullandığı lüks bir araba ile huzur evine geldiler. Ellerinde dilekçe. Huzur evinde kalma isteklerini belirttiler. Durumlarını sordum Karı-Koca her ikisi de her ikisi de üniversite mezunu olup yüksek memuriyette çalışmışlar. Oturdıkları ev denize nazır ve 270 metre kare bir evmiş. Dedim ki: “ Burada size vereceğimiz tek bir oda. Siz burada rahat edemezsiniz” dediğimde,’ Müdür bey bize konfor değil, bize insan lazım. Kapımızı çalan ne bir Allah’ın kulu, ne de selam verecek – alacak bir komşumuz var. Yaşımız ilerledi yarın ölsek- kalsak kimsenin haberi olmayacak. ” dediklerinde yaşlı ailenin sıkıntılarını anlayan öğrencimiz yaşlı çiftin kaydını hemen yaparak huzur evine yerleştirir.

Yine yüksek derecede bir bürokratin hanımı ölür yalnız kalır. Manisa’da oturan oğlu babasının semtine uğramaz. İhtiyaçlarını komşularıyla giderir. Ve dairenin kapısını “Ölür, kalırım veya hasta olurum kapıyı açamam’ gerekçesiyle dairenin. Kapısını gece yatarken dahi aralıklı açık bırakır ve komşularına; zaman zaman beni yoklayın,” diye tembih edermiş

Rabbimiz Yasin suresinin sondan ikinci sahifesinde: “ **Biz, sizlere verdiğimiz uzun ömür nispetinde (noksanlaştırırız) sizi başlangıç noktasına getiririz. Ve daha önce bildiklerinizi de bilmez hale gelirsiniz**” buyurmaktadır. İşte uzun ömrün son hali “ **ERZELİL ÖMÜR**”dür. İslam âlimlerimiz: “ Allah’ım erzelil

(elden ayaktan düşmek) ömürden sana sığınırız. Rabbim ahirimizi (sonumuzu) hayreyle! diye, dua ederlermiş. Rahmetli dedem İbrahim Çavuş'un da her namazının arkasından: "Rabbim ahirimizi hayreyle! " diye dua ederdi. Daha sonra " Cimrilikten, korkaklıktan, erzelil ömürden sana sığınırım" duasının peygamberimizin duası olduğunu öğrendim.

Gençliğimizde sağlığımız, gücümüz, kuvvetimiz, paramız ve itibarımız yerinde iken maalesef hayatımızın sonunu " ERZELİL ÖMÜR" safhasını hiç düşünmüyoruz. Şayet Allah uzun ömür verir de bu safhaya geldiğimizde erzelil ömrümüzü daha zelif yaşamama adına gece gündüz çalışarak çocuklarımız için biriktirdiklerimizin yanında, çocuklarımızın gönül dünyasına haram-helal, sevap –günah, merhamet, anne- baba hakkı gibi manevi duyguları da zerk etmeyi ihmal etmeyelim ki, erzelil ömrümüzde zelif duruma düşmeyelim.

Not 1- Haziran 2023 günü okuluna davet ederek beni, öğrencileriyle buluşturan Okul Müdürü Sayın İhsan Kabul bey ile vesile olan İl Milli Eğitim Müdür yard. Sayın servet Altıntaş bey kardeşime çok teşekkür ederim.

2- Resimler: Konya- Karatay Mevlana Kız Anadolu İmam- hatip Lisesi öğrencilerine aittir. www.kadirkeskin.net

